

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 421/2022
03.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Илић, адвокат из ..., против туженог „Тигар“ АД Пирот, чији је пуномоћник Славољуб Станковић, адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4264/21 од 29.10.2021. године, у седници већа одржаној 03.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4264/21 од 29.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 140/21 од 02.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је ништаво решење о отказу уговора о раду број ../2014 од 28.04.2014. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и да му на име неисплаћене зараде исплати новчани износ од 2.041.607,38 динара, са законском затезном каматом почев од 01.02.2019. године, као дана обрачуна неисплаћених зарада до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 329.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4264/21 од 29.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, као и у делу става другог изреке којим је тужени обавезан да тужиоца врати на рад и да му на име неисплаћене зараде исплати новчани износ од 2.041.607,38 динара, са законском затезном каматом од 01.02.2019. године, као дана обрачуна неисплаћених зарада до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у преосталом делу става другог изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 304.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а указивањем на погрешну примену члана 8. ЗПП, у суштини се оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог и обављао послове ... и ... у објекту туженог у Решењем број ../2014 од 28.04.2014. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе предвиђене чланом 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду, због незаконитог, неодговорног располагања и коришћења средстава и проузроковања штете веће вредности послодавцу. Дана 31.12.2013. године извршен је редовни годишњи попис магацина и том приликом није утврђен мањак, међутим дана 10.02.2014. године извршено је тзв. сравање стања по наведеном попису и констатован мањак од 131.322,71 динара, а за који се теретио тужилац, као Тужиоцу је због мањка достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду на које се он није изјаснио, а затим и решење о отказу уговора о раду због учињене повреде радне обавезе. Оспорено решење садржи чињенично стање које је утврдила пописна комисија, али не и чињенични основ радње по месту, времену и начину извршења повреде радне обавезе, као ни разлоге за одговорност тужиоца за настали мањак. Тужени је настали мањак приписао несавесном раду тужиоца у погледу начина вођења пословних књига и евиденција, а с обзиром на извршене пописе, констатујући да је за настали мањак одговоран тужилац као Како је постојање повреде радне обавезе условљено не само чињеницом да је до мањка дошло, већ и да је исти узрокован конкретном радњом тужиоца уз свест о недозвољености таквог понашања, а што тужени у конкретном случају није утврдио, нижестепени судови су поништили оспорено решење као незаконито.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 32/13) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду, као и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Из садржине наведене законске одредбе произлази да је кривица основ одговорности запосленог за повреду радне обавезе, односно да запослени одговара за повреду радне обавезе само ако се у поступку који претходи доношењу отказа уговора о раду, утврди његова кривица за учињену повреду радне обавезе. У конкретном случају тужени као послодавац у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, није утврдио кривицу тужиоца за настали мањак. Наиме, ни у упозорењу ни у

решењу о отказу уговора о раду тужени није навео којим је радњама, када и на који начин је тужилац извршио наведену повреду која му је стављена на терет. Из ових разлога нису били ни испуњени законом прописани услови за законит отказ уговора о раду тужиоцу, јер се тужени није изјашњавао у погледу кривице тужиоца, а што представља неопходан услов за утврђење одговорности. За постојање повреде радне обавезе учињене проузроковањем мањка, мора се утврдити појединачна одговорност запосленог, што је у конкретном случају изостало, а што произлази из образложења оспореног решења у којем је само наведено чињенично стање из извештаја комисије приликом сравњења извршеног пописа, када је утврђено постојање мањка, али тужени није спровео поступак утврђења како је до мањка дошло и да ли је тужилац одговоран за ту насталу штету.

Супротно наводима ревизије, приликом оцене законитости решења којим се запосленом отказује уговор о раду, суд је везан описом радње повреде и чињеницама на којима је заснован став послодавца о одговорности запосленог, а како претходно наведено није конкретизовано кроз упозорење и решење о отказу уговора о раду, правилна је оцена нижестепених судова о незаконитости наведеног решења.

Осталим ревизијским наводима се у суштини оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, па их ревизијски суд није посебно испитивао, будући да се утврђено чињенично стање, у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, ревизијом не може побијати.

Како је решење о отказу уговора о раду поништено као незаконито, то је правилно усвојен и захтев тужиоца за враћање на рад, као и за накнаду на име изгубљене зараде, с обзиром на акцесорни карактер ових захтева.

Из напред наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**